

ชื่อวิทยานิพนธ์	: การศึกษาพรรณนาของพระพุทธศาสนาที่มีต่อลัทธิครุทั้ง ๖
ผู้วิจัย	: พระครูอุดมญาณภีรุต (ชั้นทอง ค่าแพง)
ปริญญา	: พุทธศาสตรมหาบัณฑิต (พระพุทธศาสนา)
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์	: พระครูศรีปริยัตยาภิวัฒน์, ดร. : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเลิศ ราโชติ
วันสำเร็จการศึกษา	: มีนาคม ๒๕๕๖

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีความมุ่งหมายศึกษาพรรณนาทางพระพุทธศาสนาที่มีต่อลัทธิครุทั้ง ๖ ในประเด็นศึกษาดังต่อไปนี้ คือ ๑. พรรณนาของลัทธิของครุทั้ง ๖ ๒. พรรณนาของพระพุทธศาสนาที่มีต่อลัทธิของครุทั้ง ๖ ๓. อิทธิพลของพรรณนาของลัทธิครุทั้ง ๖ ที่มีต่อสังคมไทย

จากการศึกษาพบว่า ลัทธิครุทั้ง ๖ นั้นมีชื่อเสียงร่วมสมัยกับศาสนาพุทธ มีพรรณนาคำสอนที่มีอิทธิพลต่อคนอินเดียในสมัยนั้นเป็นอย่างมาก โดยสรุปพรรณนาของลัทธิครุทั้ง ๖ ได้ ดังนี้ ๑) ลัทธิครุปุณณกัสสป มีพรรณนาคำสอนโดยสรุปก็คือ บุญไม่มี บาปไม่มี ความดีไม่มี ความชั่วไม่มี เป็นลัทธิที่ปฏิเสธกฎเกณฑ์ของศีลธรรมโดยสิ้นเชิง ๒) ลัทธิครุมักขลิโคสาล มีพรรณนาคำสอนโดยสรุปได้ว่ากรรมที่บุคคลทำไปแล้วในอดีต ไม่มีผลไปถึงในอนาคตนั่นคือ “ไม่มีเหตุ หรือไม่มีปัจจัย” นั่นเอง ๓) ลัทธิครุอชิตเกสสัมพล มีพรรณนาคำสอนว่าโดยสรุปได้ว่า บุญและบาปไม่มี การทำบาปไม่มีผล การทำบุญทำทานก็ไม่มีผล ๔) ลัทธิครุภุกทกัจจายนะ มีพรรณนาคำสอนโดยสรุปได้ว่า อญฺและจิตเป็นของเที่ยงแท้ ๕) ลัทธิครุนิครนถนุบุตร ที่ถือการทรมานกายเป็นทางไปสู่ความพ้นทุกข์ มีพรรณนาคำสอนโดยสรุปได้ว่าความจริงมีหลายเงื่อนไขหลายแง่ ๖) ลัทธิครุสัณฺขยเวฬุบุตรมีพรรณนาคำสอนต่างๆ ที่ไม่แน่นอน ชัดส่าย ลื่นไหล

ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่าพรรณนาของพระพุทธศาสนาที่มีต่อลัทธิครุทั้ง ๖ นั้นพระพุทธเจ้าทรงจัดพรรณนาลัทธิครุทั้ง ๖ นี้ว่าเป็นมิจฉาทิฎฐิ ทั้งสิ้น โดยสรุปลงในมิจฉาทิฎฐิ ๒ ประการ คือ สัสสตทิฎฐิ ที่มีพรรณนาระว่าสรรพสิ่งมีความเที่ยงแท้, มั่นคง, ยั่งยืน และอุจเฉททิฎฐิ ที่มีพรรณนาแนวคิดที่ถือว่าอัตตาและโลกชาติสูญปฏิเสธความไม่มีแห่งผลของการกระทำทุกอย่างนั่นเอง

พรรณนาต่างๆ ของลัทธิครุทั้ง ๖ ที่ปรากฏในสังคมไทยนั้นล้วนแต่เหตุแห่งความคลาดเคลื่อนในคำสอนในทางพระพุทธศาสนาที่ทำให้เกิดพรรณนาแนวคิดแบบลัทธิครุทั้ง ๖ นี้ขึ้น ซึ่งสามารถจัดได้ด้วยสัมมาทิฎฐิ ที่มีปรัโตโมสะและโยนิโสมนสิการเป็นปัจจัยสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ กัลยาณมิตร เป็นผู้กระตุ้นเกิดความให้เจริญงอกงามเห็นแจ้งในสรรพสิ่งตามความเป็นจริง

Thesis Title : A Study of Buddhism's Viewpoint to Six Teacher's belief
Rerearcher : Phrakru Udomyanapirat (Khantong Karpang)
Degree : Master of Arts (Buddhist Studies)

Thesis Supervisory Committee

: Prakrusipariyattayapiwat, Ph.D

: Assist Prof Dr. Boonlert Rachoti

Date of Graduation : 29 March 2013

Abstract

This thesis aims to study Buddhism's viewpoint to six teacher's belief in these points: 1.Six teachers' viewpoint 2. Buddhism's viewpoint to six teachers' belief 3.The influence of six teacher's belief to Thai society.

The study is found that six teacher's fame was contemporary with Buddhism. Their teachings' influence to Indian people extremely. These are the conclusion of six teachers' belief: 1. Puranakassapa had viewpoint that none merit, sin, goodness, evil and morality. 2. Makhalikosarn said that none action in the past, none result of action to the future or none causes and conditions. 3. Asitakeskampol taught that none merit, sin and results of action in bad and good action. 4. Pakuttakasjayana had viewpoint that molecule and mind are permanent. 5. Nikarananathaputta believed in self-mortification is the way to stop suffering and taught that truth has more conditions. 6. Sanchayavelattaputta had meaningless teachings and none permanent point.

The result of research is found that Buddhism's viewpoints to six teacher's belief are wrong understandings. There are two kinds of wrong understandings: 1. Sassataditthi (Externalism) ; the doctrine of the continuance of soul after death, the doctrine that soul and the world are eternal. 2. Uccchedaditthi

(annihilationism) ; the doctrine of the annihilation of the soul, belief in the annihilation of the soul.

Six teachers' viewpoints appeared in Thai society is the causes of Wrong understanding to Buddhism. The way to solve this problem must be followed Right understanding that has two factors: Paratoghosa (Learning from others) and Yonisomanasikara (Analytical reflection). Both can be the conditions for the arising of right view. And one important condition is Kalyanamittata; having good friend can cause person understand all thing as they are.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากประธานที่ปรึกษา ที่ปรึกษาร่วม และคณาจารย์ผู้เกี่ยวข้องด้วยการให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยมาด้วยดีตลอดทั้งส่วนที่เป็นงานด้านวิชาการและงานส่วนภาคสนามมีดังนี้

ขอกราบขอบพระคุณ พระเดชพระคุณพระครูสารกิจโกศล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยวิทยาเขตอุบลราชธานี พระครูศรีปริยัตยาภิวัฒน์,ดร. ประธานที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเลิศ ราโชติ ที่ปรึกษาร่วม และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาเขตอุบลราชธานี ที่มีเมตตาให้คำปรึกษาแนะนำ เสนอแนะแนวทาง คอยชี้แนะประเด็นในการวิจัย พร้อมตรวจทาน แก้ไขเนื้อหา ให้มีความประณีตและลุ่มลึกครอบคลุมชัดเจนยิ่งขึ้น จนทำให้งานวิจัยมีความบกพร่องน้อยที่สุดและสำเร็จด้วยดี

ขออนุโมทนาขอบคุณอย่างสูงยิ่งสำหรับ คุณยายเสน ค่าแพง คุณแม่ไคร้ทูลย์ ค่าแพง คุณแม่สงวน วิชาชัย นางกองมี สิงห์เสน นายดีเชนต์ บุตดา ที่ให้การสนับสนุนการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตครั้งนี้มาโดยตลอด พร้อมกับคณะอุปาสกและอุบาสิกาวัดบ้านโนนค้อทุกท่าน ที่ให้ความเมตตาอนุเคราะห์ให้ความอุปถัมภ์สนับสนุนด้วยปัจจัย ๔ และความสวดกสบายแก่ผู้วิจัยทุกประการ

ผู้วิจัย ขอนอบน้อมวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ บูชาแด่พระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดาเอกของโลก ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อมนุษยชาติ แม้พระพุทธองค์จะทรงเสด็จดับขันธปรินิพพานนานมาแล้วก็ตาม แต่หลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ยังคงมีความสำคัญในการบำบัดความทุกข์และบำรุงความสุขให้กับมนุษยชาติเป็นอย่างดี ได้สร้างแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ในครั้งนี้

พระครูอุดมญาณภีร (ค่าแพง)

๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ	ช
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๒
๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ	๒
๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย	๒
๑.๕ วิธีการดำเนินการวิจัย	๒
๑.๖ คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	๓
๑.๗ ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๓
๑.๘ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๗
บทที่ ๒ วรรณคดีของครูทั้ง ๖	
๒.๑ มูลเหตุการเกิดลัทธิและความสำคัญของลัทธิ	๘
๒.๑.๑ ความหมายของลัทธิ	๘
๒.๑.๒ มูลเหตุของการเกิดลัทธิ	๙
๒.๑.๓ ความสำคัญของลัทธิ	๑๐
๒.๒ สภาพทั่วไปของสังคมอินเดียสมัยพุทธกาล	๑๑
๒.๒.๑ สภาพการเมืองการปกครองในสมัยพุทธกาล	๑๒
๒.๒.๒ สภาพทางด้านสังคมในสมัยพุทธกาล	๑๔
๒.๒.๓ ลักษณะของศาสนาและลัทธิความเชื่อของชาวชมพูทวีป ก่อนสมัยพุทธกาล	๑๕
๒.๓ วรรณคดีของลัทธิของครูทั้ง ๖	๑๗
๒.๓.๑ วรรณคดีของลัทธิปุณณะ กัสสปะ	๑๘
๒.๓.๒ วรรณคดีของลัทธิมัลลิกะ โกศล	๒๐
๒.๓.๓ วรรณคดีของลัทธิอชิตะ เกสกะมพล	๒๒
๒.๓.๔ วรรณคดีของลัทธิปุณณะ กัจจายนะ	๒๔
๒.๓.๕ วรรณคดีของลัทธิสัทธัมม เวลัฏฐบุตร	๒๕
๒.๓.๖ วรรณคดีของลัทธิอนิครนถ์ นาฏบุตร	๒๖

บทที่ ๓ วรรณคดีของพระพุทธศาสนาที่มีต่อลัทธิของครูทั้ง ๖

๓.๑ วรรณคดีทั่วไปทางพระพุทธศาสนา	๓๖
๓.๒ วรรณคดีของพระพุทธศาสนาที่มีต่อลัทธิครูทั้ง ๖	๔๐
๓.๒.๑ วรรณคดีทางพระพุทธศาสนาต่อลัทธิของปุณณะ กัสสปะ	๔๐
๓.๒.๒ วรรณคดีทางพระพุทธศาสนาต่อลัทธิของมัลลิกะ โคศล	๔๑
๓.๒.๓ วรรณคดีทางพระพุทธศาสนาต่อลัทธิของอชิตะ เกสกะมัลล	๔๑
๓.๒.๔ วรรณคดีทางพระพุทธศาสนาต่อลัทธิของปุกะ กัจจายนะ	๔๒
๓.๒.๕ วรรณคดีทางพระพุทธศาสนาต่อลัทธิของสัทธัมม เวลัฏฐบุตร	๔๒
๓.๒.๖ วรรณคดีทางพระพุทธศาสนาต่อลัทธิของนิครนถ์ นาฏบุตร	๔๓
๓.๓ วรรณคดีความแตกต่างของคำสอนในพระพุทธศาสนากับคำสอนลัทธิอื่นๆ	๔๕

บทที่ ๔ อิทธิพลของวรรณคดีของลัทธิครูทั้ง ๖ ที่มีต่อสังคมไทย

๔.๑ อิทธิพลต่อความเชื่อเรื่องกรรมในสังคมไทย	๔๙
๔.๒ อิทธิพลต่อความเชื่อเรื่องโอบาติกะในสังคมไทย	๕๑
๔.๓ อิทธิพลต่อความเชื่อเรื่องสังสารวัฏในสังคมไทย	๕๓
๔.๔ แนวทางแก้ไขปัญหามิฉาภิบาลตามหลักพุทธธรรม	๕๕
๔.๕ บทสัมภาษณ์อิทธิพลของลัทธิครูทั้ง ๖ ที่มีต่อสังคมไทย	๕๙
๔.๖ สรุปข้อมูลจากการสัมภาษณ์	๕๙

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๕.๑ สรุปการวิจัย	๖๔
๕.๒ ข้อเสนอแนะ	๖๖
๕.๑ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	๖๖
๕.๒ ข้อเสนอแนะเชิงศึกษาวิจัยต่อ	๖๗

บรรณานุกรม	๖๘
-------------------	-----------

ภาคผนวก

ผนวก ก รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์	๗๑
ผนวก ข แบบสัมภาษณ์งานวิจัย	๗๕
ผนวก ค ภาพผู้ให้สัมภาษณ์	๗๗

ประวัติผู้วิจัย	๘๒
------------------------	-----------

คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ

(๑) การใช้อักษรย่อ

อักษรย่อชื่อคัมภีร์ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ใช้อ้างอิงจากพระไตรปิฎกภาษาบาลีและพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรียงตามคัมภีร์ได้ดังนี้

		พระวินัยปิฎก		
วิ.ม. (ไทย)	=	วินัยปิฎก	มหาวรรค	(ภาษาไทย)
พระสุตตันตปิฎก				
ที.สี. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ทีฆนิกาย	สีลขันธวรรค (ภาษาไทย)
ที.ม. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ทีฆนิกาย	มหาวรรค (ภาษาไทย)
ที.ปา. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ทีฆนิกาย	ปาฏิกวรรค (ภาษาไทย)
ม.มฺ. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	มูลปณณาสก (ภาษาไทย)
ม.ม. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	มัชฌิมปณณาสก (ภาษาไทย)
ม.อ. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	อุปริปณณาสก (ภาษาไทย)
สํ.ส (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	สคาวรรค (ภาษาไทย)
สํ.นิ (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	นิทานวรรค (ภาษาไทย)
สํ.ข (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	ขันธวรรค (ภาษาไทย)
สํ.สพ (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	สพายนวรรค (ภาษาไทย)
สํ.ม. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	มหาวรรค (ภาษาไทย)
อง.เอกก. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	เอกนิบาต (ภาษาไทย)
อง.จตุกก. (บาลี)	=	สุตตันตปิฎก	องคฺตุตรนิกาย	จตุกกนิปาตปาลี (ภาษาไทย)
อง.จตุกก. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	จตุกกนิบาต (ภาษาไทย)
อง.ปญจก	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	ปัญจกนิบาต (ภาษาไทย)
อง.ติก. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	ติกนิบาต (ภาษาไทย)
อง.ฉกก (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	ฉกฺกนิบาต (ภาษาไทย)
อง. สตตก. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	สัตตกนิบาต (ภาษาไทย)
อง. อฏฐก. (บาลี)	=	สุตตันตปิฎก	องคฺตุตรนิกาย	อฏฐกนิปาตปาลี (ภาษาบาลี)
อง. อฏฐก. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	อฏฐกนิบาต (ภาษาไทย)
อง. นวก. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	นวกนิบาต (ภาษาไทย)
อง.ทสก (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตรนิกาย	ทสกนิบาต (ภาษาไทย)
ขุ.ป. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	ปฏีสัมภิตามรรค (ภาษาไทย)
ขุ.ธ. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	ธรรมบท (ภาษาไทย)
ขุ.ชา. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	ชาดก (ภาษาไทย)
ขุ.จุ. (ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	มหานิเทศ (ภาษาไทย)

พระอภิธรรม

อภิ.วิ. (ไทย) = อภิธรรมปิฎก วิภังค์ (ภาษาไทย)

พระอรรถกถาพระสูตรตันตปิฎก

ที.ม.อ. (บาลี)	=	ทีฆนิกาย	สุมงคลวิลาสินี	มหาวรรคอรรถกถา (ภาษาบาลี)
ม.ม.อ. (ไทย)	=	มัชฌิมนิกาย	ปปัญจสูทนี	มูลปณณาสกอรรถกถา (ภาษาบาลี)
ส.ส.อ. (ไทย)	=	สัญญุตตนิคาย	สารตถปปกาสินี	สคาถวคคอรรถกถา(ภาษาบาลี)
อง.จตุกก.อ. (บาลี)	=	องคฺตุตตรนิกาย	มโนรปฺปุรณี	จตุกกนิปาตอรรถกถา(ภาษาบาลี)
อง.ทสก.อ. (บาลี)	=	องคฺตุตตรนิกาย	มโนรปฺปุรณี	ทสกนิปาตอรรถกถา(ภาษาบาลี)

(๒) การระบุหมายเลขย่อ

การอ้างพระไตรปิฎกภาษาบาลี และพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ใช้ระบุชื่อคัมภีร์ และระบุถึง เล่ม / ข้อ / หน้า ตามลำดับเช่น ที. ม. (ไทย) ๑๐ / ๕๐ / ๖๐. หมายถึงการอ้างอิงนั้นระบุถึงคัมภีร์สูตรตันตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค เล่มที่ ๑๐ ข้อที่ ๕๐ หน้า ๖๐